

[Aksel Møller.]

mit partis vegne som et af de punkter, på hvilke vi var villige til at prøve på at forhandle os frem til et resultat, forslag om, at lovene forlængedes for et år. Det er i den form, hvori det foreligger nu, ganske vist i et andet partis affattelse, blevet til, at lovene i alt fald i det kommende år ikke kan bortfalde, uden at handelsministeren rådfører sig med rigsdagens finansudvalg. Dette betragter jeg som en forbedring; det henviser de mænd, der her i landet leder kreditpolitikken, til i en rum tid at holde nogenlunde hus med midlerne.

Dernæst synes jeg, det er en forbedring i forhold til den tilstand, der herskede, før denne sag kom til behandling, at man i betænkningen i alt fald nærmer sig den klare standpunkttagen til spørgsmålet om afskrivning eller anden anvendelse af det provenu, som Marshallhjælpens „gavesektor“ fremkalder i danske penge. Jeg føler mig beroliget ved, at man har givet tilsagn om, at der her kun skal kunne disponeres ifølge lov, men i det hele taget var vor stilling til disse lovforslag ved første behandling den, at det ville afhænge af de resultater, som kunne opnås i udvalget, om vi kunne give lovforslagene i deres endelige skikkelse støtte. Jeg mente, at når man frigav 200 millioner i dette øjeblik, kunne man i og for sig godt vente et stykke tid endnu, før man tog spørgsmålet om yderligere frigivelse op. Det var en betingelse for vor medvirken, at man enedes om en frigivelse af 200 millioner. Der skete imidlertid det, at den højtærede handelsminister i udvalget spurgte, om udvalget ville være parat til at godkende, at han anvendte dispensationsbeføjelsen i den gældende lov til straks at frigive 200 millioner. Der blev et flertal i udvalget for dette. Vi tog forbehold, og vi fik ikke støtte til dette forbehold, men i samme øjeblik disse 200 millioner var frigivet, var vi i og for sig ude af billedet, for nu var det sket, som vi ville have medvirket til under forudsætning af, at man ikke var gået videre. Jeg skal ikke tage det høje tings tid med en gentagelse af motiveringen for vor holdning til denne lovgivning. Vi har stillet et ændringsforslag under nr. 2, hvis vedtagelse vil betyde, at der stort set ikke frigives større midler i øjeblikket end dem, der allerede er blevet frigivet ved den højtærede handelsministers anvendelse af dispensationsbeføjelsen.

Jeg må måske have lov til at gøre en enkelt bemærkning til partiet venstre. Dengang vi havde vareforsyningsloven til første behandling, sagde partiets ordfører, at han

manglede tillid til, at regeringen havde vilje til effektivt at bekæmpe inflationen. Man erkendte altså, at forudsætningen for en afvikling af restriktionssystemet var, at der tilvejebragtes balance mellem købekraft og varemængde. Desværre medvirker partiet venstre alligevel til gennemførelsen af denne frigivelse af betydelige kreditmuligheder, og resultatet må da, enten man drejer det på den ene eller på den anden måde, være, at den spænding og stramning af kapitalmarkedet, som er opstået, lettes, altså med den følge, at de inflationsfremmende standpunkter, som regeringen så ofte i den senere tid har bekendt sig til, vil blive hjulpet et stykke videre på vej.

For mig at se er det, som foreligger for udvalget i en skrivelse fra Industrirådet, et ganske interessant vidnesbyrd om, hvordan man på det sted ser på den lovgivning, der her finder sted. Man peger på, at hvis vort samfund skal bevare sin konkurrenceevne på industriområdet — og for nogen tid siden hørte vi akkurat det samme fra landbrugets side —, må der drages omsorg for, at omkostningsniveauet ikke fortsat får lov til at stige. Man er ængstelig for, at man allerede nu kan øjne den situation, at fremmede lande ikke nøjes med at spørge om varens art, men først og fremmest ønsker oplysning om dens pris, før de giver sig til at købe. Såvidt jeg ved, har denne tilbageholdenhed allerede skabt visse vanskeligheder for vor eksport, og det har vist sig, at vort omkostningsniveau ikke har banet vej for, at forretninger kunne afsluttes.

Hvis vi fastholder den inflationspolitik, der nu føres, vil udviklingen simpelthen føre til, at vi risikerer at komme i en yderligere skæv stilling i forhold til udlandet. De lønstigninger, som vi i de senere år har været inde i, og som jo er eet af inflationstrækkene, er efter min opfattelse under ingen omstændigheder udtryk for en reel forbedring i levestandarden for de mennesker, som har fået denne lønstigning, og naturligvis slet ikke for de mange, som af en hel lang række grunde, som det vil føre for vidt at komme ind på her, ikke kan lade deres indkomster regulere efter formler og pristal.

Man bør jo erindre, at enhver regering, også den nuværende, for at holde inflationen i halen er nødt til at føre en ualmindelig skrap skattepolitik, og jeg kunne tænke mig, at den højtærede finansminister for sit vedkommende i disse dage havde bekymringer med, hvorledes han nu skulle skrive en udskrivningslov, der på een gang opfyldte det formål, som hans sind er fuldt